

pisem porušeno. Jde mu zřejmě jen o to, aby byla vymazána z obchodního rejstříku firma »Sbor« Gustav S. a syn, která podle jeho názoru byla utvořena proti zákonným předpisům. Není pochybnosti, že stěžovatel byl oprávněn oznámiti rejstříkovému soudu, že firma Gustav S. a syn užívá jiné firmy protizákonně utvořené, k čemuž mohl dáti podnět kdokoli. Jiná jest však otázka, zda takový navrhovatel jest oprávněn, aby si stěžoval proti usnesení rejstříkového soudu, který, nedbaje jeho podnětu, závadnou prý firmu do rejstříku zapsal. K tomu byl by oprávněn jen účastník ve smyslu zákona, jímž rekurent, jakž bylo dovedeno, není. Stěžovatel se také mylí, tvrdě, že o jeho oprávnění k rekursu bylo pravoplatně rozhodnuto tím, že mu prvý soud k jeho žádosti, v níž výslovně uvedl, že hodlá rekurovati, doručil usnesení ze dne 5. dubna 1933. Nebyl-li účastníkem ve smyslu zákona před doručením usnesení, nestal se jím ani po něm jen tímto doručením. O tom, zda stěžovatele jest pokládati za účastníka, nemohl ostatně prvý soud s účinkem rozhodnouti pouhým činem konkludentním.

Čís. 13134.

Předpis druhého odstavce § 527 c. ř. s. platí i pro vyrovnací řízení (podle zákona ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, R II 466/33.)

Vyrovnací soud odepřel potvrditi přijaté vyrovnání. Rekursní soud zrušil usnesení vyrovnacího soudu a uložil mu, by, nehledě k odůvodnění napadeného usnesení, znovu rozhodl o potvrzení přijatého vyrovnání.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody :

Rekursní soud zrušil usnesení soudu své stolice a, nevyhradiv svému usnesení právní moc, uložil vyrovnacímu soudu, by, nehledě k důvodům napadeného usnesení, o potvrzení vyrovnání znovu rozhodl. Předem jest uvažovati o přípustnosti dovolacího rekursu, správně rekursu, podaného Viktorem K-em a Ferdinandem Sch-em, proti tomuto zrušovacímu usnesení rekursního soudu. Podle § 70 vyr. ř. platí ve vyrovnacím řízení, neustanovuje-li tento zákon jinak, obdobně předpisy konkursního řádu, a není-li jich, ustanovení zákonů o civilním soudním řízení a o příslušnosti a pravomoci soudů civilních. Konkursní řád nemá sice v § 192, pojednávajícím o rekursu, ustanovení obdobné onomu § 527, druhý odstavec c. ř. s., nařizuje však v odstavci druhém, že, pokud není ustanoveno jinak, lze opatřením a rozhodnutím konkursního soudu i konkursního komisaře odporovati rekusem k vrchnímu soudu a rozhodnutím tohoto soudu dovolacím rekusem k nejvyššímu soudu. Z toho je patrné, že konkursní řád sice zásadně připouští rekurs i ke třetí stolici, že však nejen nevyklučuje výjimky, které v té příčině má civilní řád soudní, nýbrž že s nimi i výslovně počítá (§ 188 k. ř.).

Jest tedy i pro vyrovnací řízení platnost předpisu § 527, druhý odstavec, c. ř. s. nepochybná (§ 70 vyr. ř.). Podle tohoto zákonného ustanovení může býti odporováno rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení soudu první stolice a jemu uloženo, by po slyšení stran (zde účastníků) znovu rozhodl, — jen tehdy, vyhradil-li rekursní soud svému usnesení právní moc. Podle stálé soudní praxe není rekurs přípustný ani tehdy, nenařídil-li sice rekursní soud výslovně slyšení stran, avšak nelze-li se podle povahy věci při novém rozhodování soudem první stolice bez něho obejít. Tak jest tomu i v souzeném případě. Uložil-li rekursní soud podle posledního odstavce odůvodnění napadeného usnesení vyrovnacímu soudu, by se obíral ostatními podmínkami potvrzení přijatého vyrovnání, měl patrně na zřeteli, by mimo jiné zkoumal, zda není překážek potvrzení vyrovnání ve smyslu § 58 odstavec první čís. 3 a 4 vyr. ř. Při řešení této otázky, zda byly některému věřiteli proti ustanovení § 55 vyr. ř. poskytnuty zvláštní výhody, nebude se však moci vyrovnací soud, zejména vzhledem k podání Viktora K-a ze dne 21. září 1933 obejít bez výslechu účastníků. Jest tedy rekurs podle toho, co již bylo uvedeno, nepřípustný a bylo jej odmítnouti (§ 523 c. ř. s. a § 188 k. ř. a § 70 vyr. ř.).

Čís. 13135.

Odkladu exekuce na základě žaloby podle § 37 ex. ř. lze se domáhati jen ohledně exekuce, proti níž směřuje žaloba podle § 37 ex. ř., nikoliv i ohledně jiné exekuce proti témuž dlužníku, třebaže v ní byly zabaveny týž vymáhajícím věřitelem tytéž předměty.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, R II 477/33.)

Československý stát vedl proti Heřmanu H-ovi, majiteli autobusové dopravy, exekuci jednak k vydobytí daně z motorových vozidel, jež povolena pod E 1118/33, dále k vydobytí dávky z jízdného a pokut 9.159 Kč, povolenou pod E 75/33 okresním soudem v L. V obou exekucích zabaveny pod položkou první záj. prot. autobus Škoda a pod položkou druhou starý autobus značky Praga. Manželka dlužníkova Růžena H-ová podala na vymáhající stranu žalobu podle § 37 ex. ř. uplatňujíc vlastnictví k oběma zabaveným autobusům, při čemž žalobní návrh zní výslovně na zrušení exekuce E 75/33 jako nepřípustné, s nímž spojen návrh na odložení této exekuce do pravoplatného skončení sporu. Tomuto návrhu procesní soud vyhověl usnesením ze dne 22. února 1933 C 97/33. Dne 6. září 1933 podala Růžena H-ová exekučnímu soudu zvláštní návrh, by také exekuce E 1118/33 byla odložena do pravoplatného skončení excindačního sporu. Soud první stolice tomuto návrhu vyhověl. Rekursní soud zamítl návrh na odklad exekuce vedené pod E 1118/33. Důvody: Exekuční řízení E 1118/33 ani zástavní právo v něm vymáhající stranou získané není vůbec dotčeno žalobními návrhy v excindačním sporu C 97/33. Shoda předmětu nedává ještě žalobkyni práva, by činila návrhy v exekučním řízení E 1118/33, jehož není účastnicí. Správně poukazuje stěžovatel na před-